

Munkanapló

Máltai szakmai gyakorlat 2019.08.23-tól 2019.09.20-ig

Tanuló neve: Csilek Nikolett

Osztálya: 12/E

Tanult szakmája: gyakorló segédápoló

Gyakorlati hely neve, címe: Jasmine Nursing Home, Msida

A gyakorlati hely bemutatása:

A Jasmine Nursing Home nevezetű idősek otthonában, Msida-ban töltöttük gyakorlatunkat. Szerencsés helyzetben voltunk, mivel minden az öten ebben az intézményben dolgoztunk. A munkahely kissé távolabb helyezkedett el a szállásunktól, először busszal kb. 20 perc alatt értünk Msida-ba, majd a buszmegállótól egy 20 perces sétára volt a munkahely. Amikor megérkeztünk a gyakorlati helyre, nem számítottunk arra, hogy egy ilyen modern idősek otthonában fogjuk a gyakorlatunkat tölteni. Amint beléptünk az épületbe a modernitás hatásai azonnal megmutatkoztak: a bejáratiajtó elektromos volt és gombnyomással nyílt. Az intézmény 5 emeletes volt.

Az intézményt a fő gondozó mutatta be nekünk és osztott be minket. A Groundon volt Gabi, a UG-n én dolgoztam, az elsőn Kitti, a másodikon Zsani, a harmadikon Lili dolgozott. A negyedik szint meg egy közös étkezőnek adott helyet, ahol maga a konyha és egy kisebb imaterem is helyet kapott. Ebben az épületben az idősek nagy része demenciával küzdött. Emeletenként az idősek száma változó volt, de megtudtuk, hogy 120 ember él ott. Szintenként három-három gondozó volt beosztva. A szinteken megtalálhatóak voltak a szobák és egy közös galéria.

A konyha igen jól fel volt szerelve, minden nap friss áruval dolgoztak. A reggeli órákban az idősek etetése és fürdetése zajlott. Gyakorlatom folyamán naponta voltam beosztva hozzájuk és minden nap dolgozhattam együtt, szinte mindig ugyan azon emberekkel. A reggelire is fokozottan figyeltek, próbáltak egészséges reggelit összeállítani úgy, hogy az még finom is legyen. Minden szoba egységesen volt berendezve, hogy minél könnyebb legyen a gondozás. A szobákban általában 2-3 idős ember lakott együtt és szobájukhoz tartozott egy-egy külön fürdőszoba is. Minden ember felemeléséhez egyfajta gépet használtak, hogy ezáltal mind a beteg és mind a gondozó egészségét megkönnyítsék. Az ágyazáshoz és fürdetéshez is gumikesztyűt használtak, amiből nem szenvedtek alapvető hiányt. A délutáni órákban pontosan 13:20-kor, úgynevezett coffee time volt, amikor minden ott lakónak kávé, teát és kekszet szolgáltak fel. Igyekeztek minél több programot szervezni, hogy ezáltal fenntartsák az idősek szellemi és fizikai frissességét pl. közös gyógytorna.

A munkaruhára kitérve: használata kötelező volt, de eltérő volt a magyar egészségügyhöz képest, de tőlünk diákoktól elvárták a fehér felsőt. Itt a sötétkék szín volt a meghatározott. A váltópapucs természetesen itt is kötelező volt. A ruháinkat a garázsban egy polcon tudtuk eltárolni. Külön öltöző biztosítása nem volt.

Jasmine Nursing Home: Ground szint és annak is az előtér része.

A megérkezés és az első hét

Péntek estére érkeztünk a máltai repülőtérre, ahonnan egy kisbusszal vittek el minket az Oak Terrace nevű szállásunk. A második emeleten található hatos számmal ellátott lakásban éltünk, ahol 1 hónapig élhettünk. Egy három szobás lakás adott nekünk otthont erre az 1 hónapra. A szobákon kívül található volt benne még egy konyha, két fürdőszoba és egy mosókonyha. A szobákat ismeretség alapján osztottuk el, ezáltal Én barátnőmmel, Lilivel voltam. Éppen, hogy kipihentük magunkat, másnap indulhattunk is a környékre egy kis kirándulás céljából. Rengeteg látnivaló foglalt helyet a városrészen és mi igyekeztünk minél több helyet bejárni. Először a Valletta-t néztük meg, ami egy igazán lenyűgöző része volt a szigetnek, ugyanis egy forgalmas, gyönyörű rész volt, amire a tenger csak a ráadás volt. Ezután a tengerpartra tévedtünk, ahol megmártóztunk a tenger sós vizében.

Rengeteg árus helyezkedett el a part közelében, a látvány leírhatatlan volt. Vasárnap Andó Mónika tanárnő segítségével Comino-ra is átjutottunk, ahol még egy nevezetességet tekinthettünk meg. A legendás Kék Lagúna egyszerűen elvarázsolt minket. Hihetetlen volt a víznek az a jellegzetes kék színe, viszont szomorú látvány volt, hogy a szemetelés, már ott is felmerülő probléma.

Az első héten az ápolók munkáját figyelhettük meg. A gyógyszerosztásról és azoknak tárolásról, a dokumentálási folyamataikról és a felszereléseikről érdeklődtünk. Mindent elmagyaráztak és próbáltunk lépést tartani velük a bizonytalan nyelvtudásunkkal. Tekintettel voltak ránk, ezért lassabban és több odafigyeléssel magyarázták el nekünk a dolgokat.

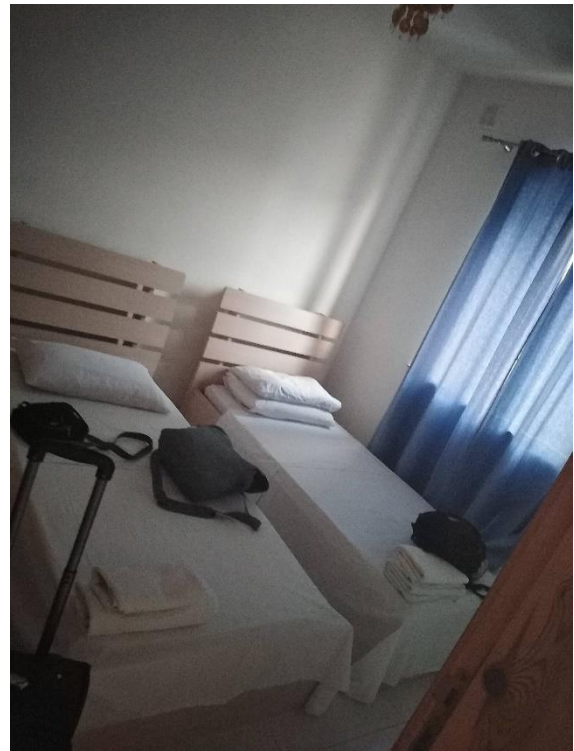

„Az első repülésem. Sajnos nem ablaknál ültem oda fele.”

Málta partszakasza a repülőből.

Máltai szobánk Lilivel.

Az éjszakai Valletta öböl.

Születésnaposaink és a rögtönzött tortájuk.

Második hét

A második hétre kezdett kialakulni a közös rutinunk. Reggelente 6:30-kor keltünk, hogy mindenkinek legyen elég ideje az elkészülődésre. Reggeliztünk, tusoltunk, szükségleteinket végeztük és 7:10-15-kor már indultunk is le a buszmegállóba. A buszközlekedés egy külön művészet Máltán. Az utunkat megtéve kb. 7:50-re már a Jasmine-ben voltunk, ahol reggel 08:00-tól délután 14:00-ig dolgoztunk.

Ettől a héttől, már a gondozókkal dolgoztunk együtt. A reggelek a szokásos etetésekkel, fürdetésekkel és ágyazásokkal indultak. Mindig valakivel együtt dolgoztam, eleinte még nem is mertem egyedül menni sehova, ne hogy valamit elrontsak. Az én szintemen mindenkivel egy barátságos viszonyt próbáltam kialakítani, ami a sikerült is, mivel a búcsú héten még marasztalni is próbáltak.

A reggeli után járt egy fél órás szünet, amiben reggeliztünk és összeültünk mi magyarok egy kicsit kibeszélni a tapasztalatainkat. Ugyan az a feladatunk volt, csak mind más szinten voltunk. A szünet után jött az ebéd, amit levesre, fő ételre és desszertre lehet szétválasztani. Etettünk, utána mindenkit visszafektettünk az ágyába egy délutáni pihenőre. 12:30-tól volt ebédszünetünk, ismét fél óra, utána szintjeinken vártunk és vigyáztunk az idősekre. 13:20-tól volt a tea és kávéosztás és vele egyidőben a délutáni tisztázások is. Mire végeztünk, a munkaidőnk is lejárt. Az ágyba rendszeresen fáradtan dőltünk be.

Hétfvégén kisebb tengerparti túrára mentünk, ahol sziklákat másztunk és gyönyörködhattunk a tengerben. Pár bolt is felkutatásra talált, ahol pár dolgot sikerült beszerezni. A hétfvégi közös bevásárlást is megejtettük a közösen összerakott pénzből. A közös főzések elég izgalmasnak bizonyultak.

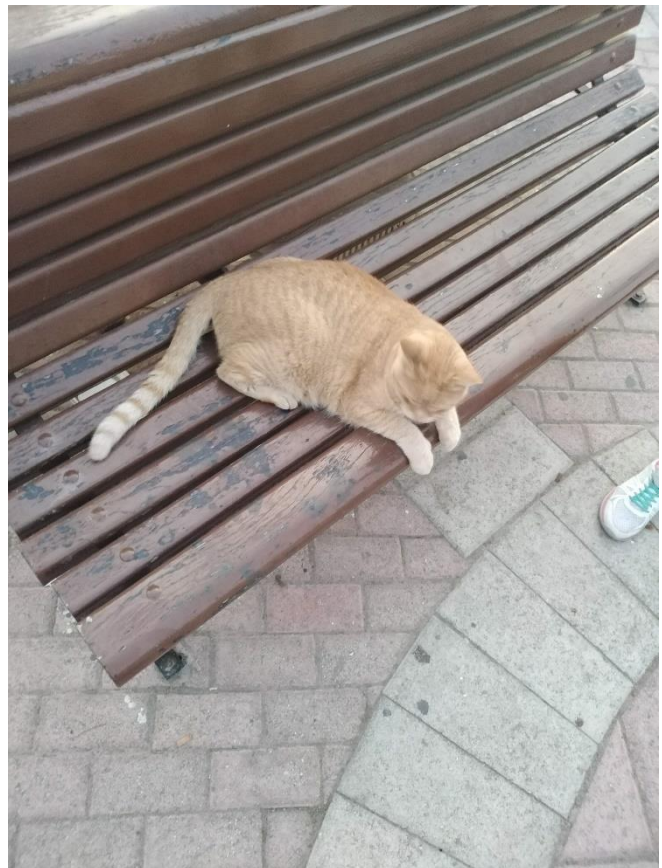

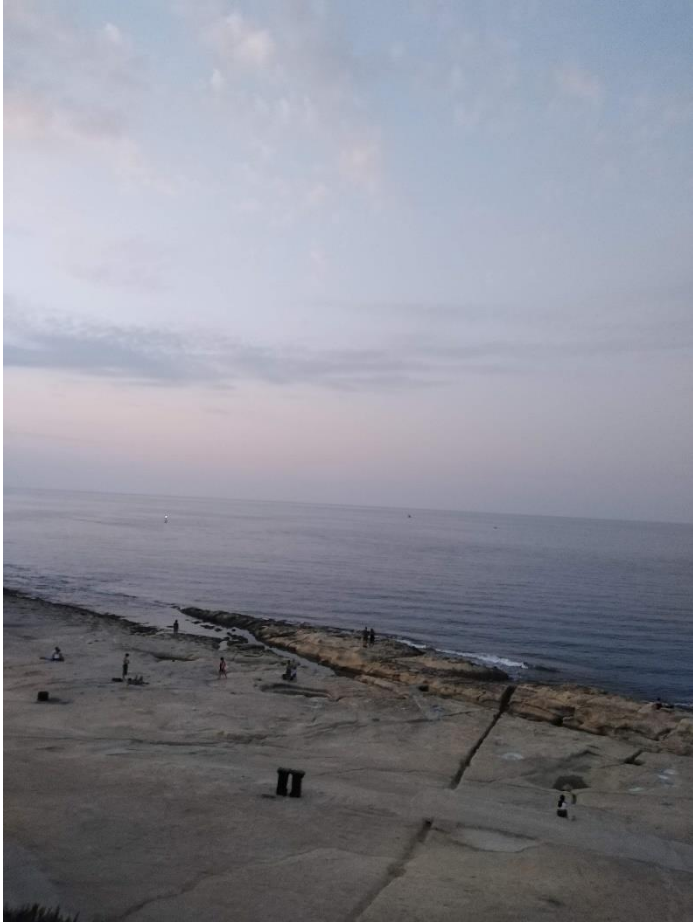
A partmenti sétány

Az állandóan látott autó munkába menet.

Az óriási máltai macskák.

A tengerpart napnyugta után

Közösen a munkában.

Harmadik hét

Az eddigi feladataimat ugyan úgy végeztem, annyi különbséggel, hogy már mertek feladatokat egyedüli elvégzésre adni. A nyelvi használat már egyszerűbb volt és néhány máltai szó is megtanulásra került. Az idősekkel jó kapcsolatom lett, és ha volt időm velük is leültem beszélgetni. Nem mindenkiel tudtam, mivel hiába hivatalos nyelv az angol, de az idősebb korosztályból nem mindenki tud. Mikor nem értettem a máltait, szerencsére mindig felbukkant az a gondozó, aki beszélt a nyelvet. Több szint dolgozójával is jóba lettem, mikor küldtek, hogy szükség lenne a segítségemre.

A délutánok gyorsan elteltek. A hőmérséklet már nem volt annyira kibírhatatlan, mint az első héten. Néha bele-bele fért az a bizonyos pulóver viselése, amire azt hittem, hogy nem fog sor kerülni. Az esti jó kedv nem maradt ki, hisz a lányokkal sosem unatkoztunk. A hangunk kipróbálásával sosem volt gond, mikor bekapcsoltunk egy-egy jó hazai muzsikát.

A hétvége megint egy kis menéssel ment. Kíváncsiak voltunk a híres Macska Városra, ami negyed óra sétára volt a szállásunktól. Sajnos csalódtunk, mert nem olyan volt, mint amilyenre számítottunk volna, sőt macskát is alig láttunk. Kedvünket, viszont nem szegte le, mert kisebb séta után egy gyönyörű, kicsit elhagyatottabb partszakaszt találtunk, ahol tökéletes kilátást nyertünk a kikötőből kiinduló és beérkező hajók rengetegére.

Este elé rávettük magunkat, hogy lemenjünk az utca túloldalán lévő pizzázóba, amivel már érkezésünk óta szemeltünk. Mellette még egy kisebb bolt sor volt megtalálható. A pizzák nagyon nagyok voltak és finomak, főleg az ananászos.

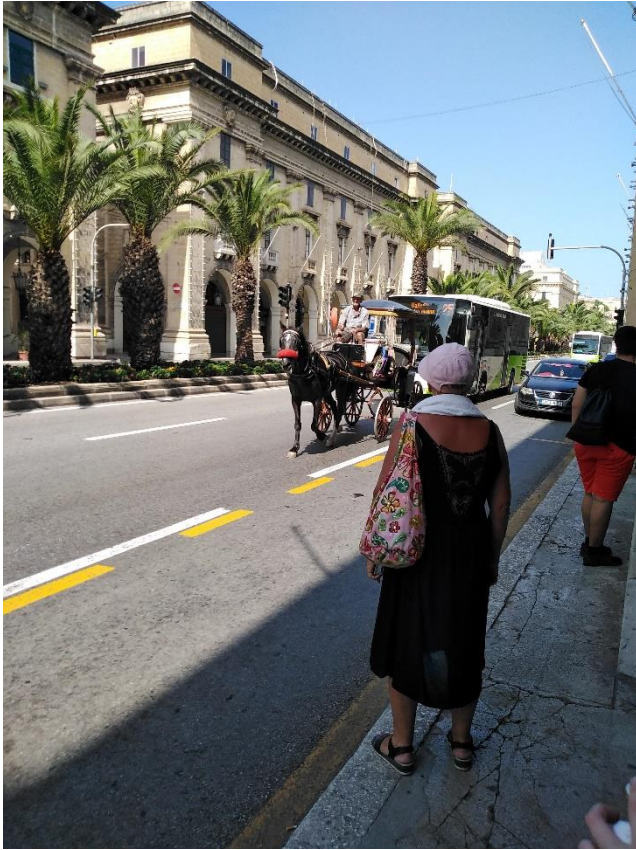
Amikor véletlen magánterületre tévedtünk, de a látvány egyszerűen káprázatos volt

Mikor már alig vártuk az esőt.

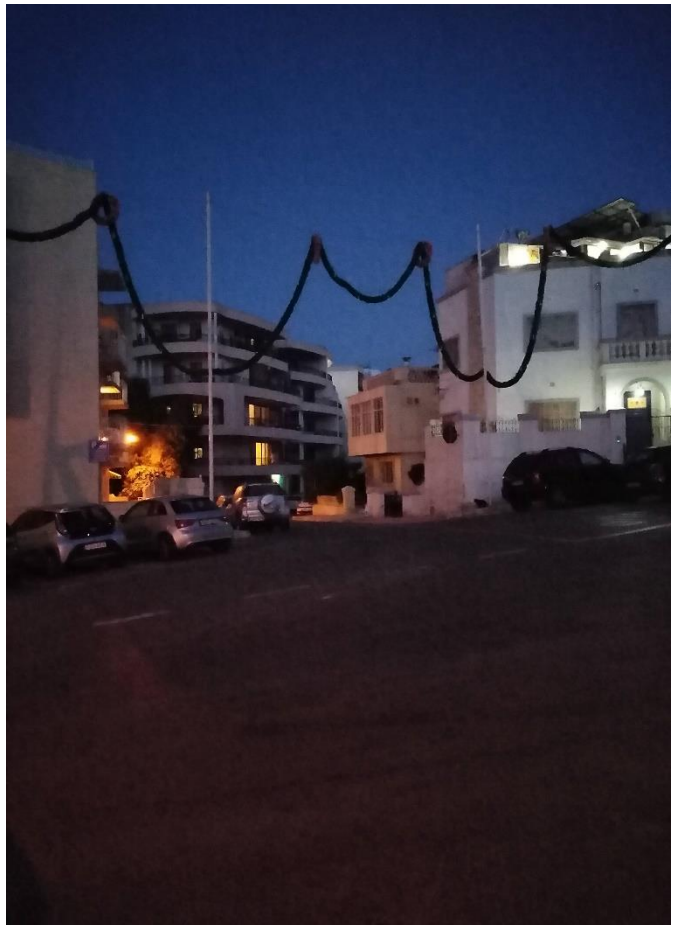
„Kér valaki, valamit a boltból?”

Hollywood-ban éreztük magunkat ettől az utcától.

A fesztivál maradványai.

Negyedik hét

A leglazább hét volt mind közül. Az egészbe teljesen belerázódtunk és már nem voltunk szokatlan tényezők a többiek között. A más külföldi diákkal is beszélgettünk, többek között spanyolokkal és egy némettel. A dolgozókkal való kommunikálás sem volt már nehéz. Furcsa volt, de mégis jó, hogy az volt az utolsó hetünk. Mikor megmondtuk, hogy az utolsó napunk volt aznap, akkor kicsit a munkatársaim meglepődtek és egy kicsit elszomorodtak a híre. Aznap hamarabb kellett elmennünk is, hisz a Future Focus-ba kellett mennünk pár maradék papírt kitölteni.

A városban nézelődtünk még egy picit. Beültünk még egy utolsó McDonald's fagyira, amire eléggé rászoktunk ott. A maradék szuveníreket is megvettük, ami sokkal nehezebb volt, mint gondoltam. Mire sikeresen bevásároltunk, visszaindultunk a kinkeserves lejtőnkön még egyszer, hogy ne keljen egy hatalmasat kerülni.

Utolsó nap a bőrönd összepakolásával foglalatostoktunk és a lakás rendbetételével. A flakonokat összetapostuk, a szemetet összeszedtük, felsöpörtünk, felmostunk. Viszonylag gyorsan végeztünk és sok időnk volt a busz érkezéséig. A reptér felé nagy dugókba keveredtünk, de még így is hamar odaértünk. Éjszaka meg már sikeresen haza értünk.

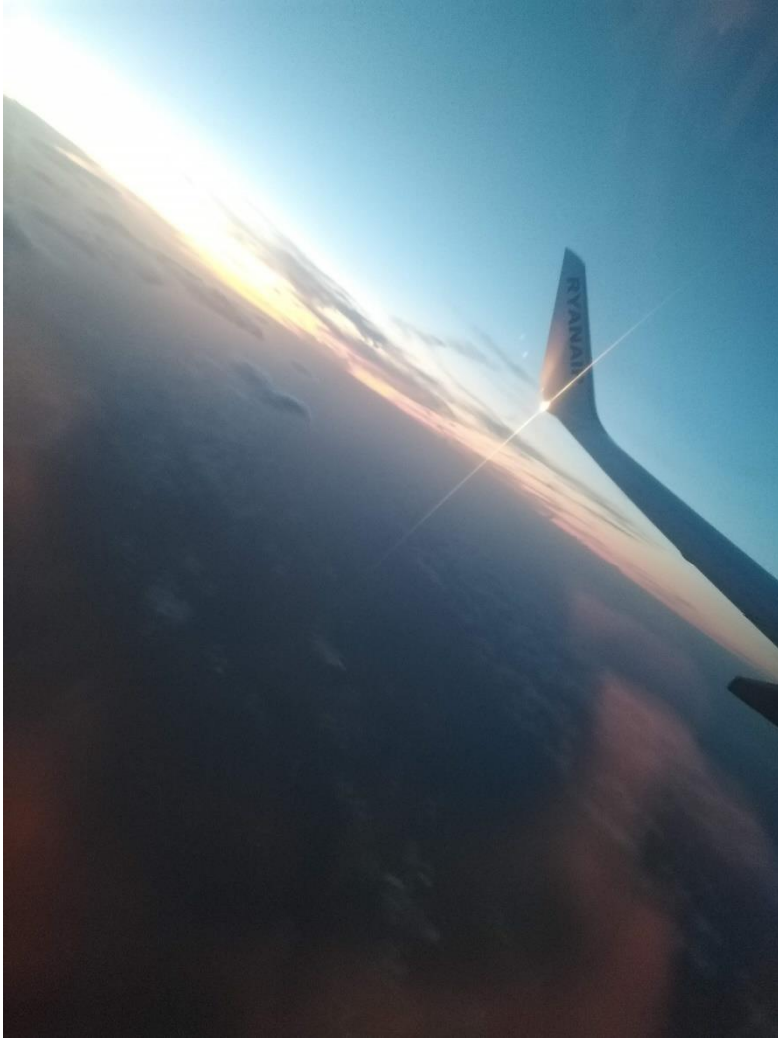
A bűnbe csábítóink

Macska Város, macskák nélkül...

Az elrejtett partszakasz

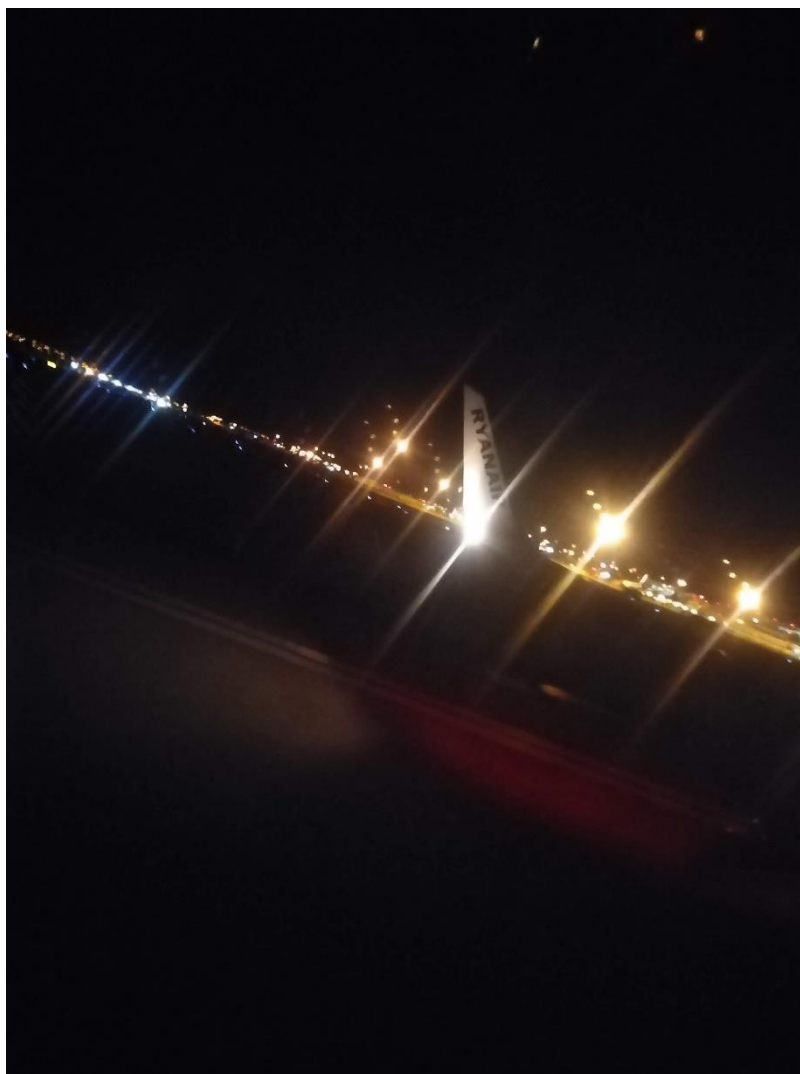
És itt már hazafelé.

Összegzés

Maga az út egy élmény volt, hisz ez volt ez első is, hogy repülőn utazhattam. Sok nehézséggel indultunk eleinte, amihez kellett idő, hogy megoldódjon. Nem tudtunk semmit, hisz mi voltunk az első csapat, akik kimentünk egészségügyben. Rengeteg segítséget kaptunk és buzdítást, hogy sikerülni fog majd. Ahogy teltek a napok úgy alakult ki az egészről a végső véleményem.

Az igazat megvallva, nem hiszem, hogy a nyelvi készségem oly sokat fejlődött volna, hisz az ott használt angol a dolgozók között sem volt a legpontosabb, amit bánok, hisz reménykedtem benne, hogy majd az javítani fog valamennyit. De én már annak is örülök, hogy tudtam kint használni a nyelvet és meg tudta magam értetni az emberekkel.

Remélem lesz még Erasmusra, vagy szimplán más helyre lehetőségem elmenni, mert szeretnék majd még több ismeretet szerezni a világ különböző pontjairól.

Mikor este hazaértünk.